

dig. Det er i virkeligheden så groft, at det kunne motivere til at arbejde for, at lovforslaget faldt på gulvet, således at de i forvejen hådt prøvede lejere slap for at skulle betale denne lokkemad til det konservative folkeparti. En sådan mulighed eksisterer imidlertid reelt ikke, og mindretallets holdning til byfornyelsesforslaget går derfor på dette alene, løsgjort fra de uvedkommende ting, regeringen har hægtet på).

Den eneste sikkerhed mod kapitalisering af skatteydertilskuddene i private lommer består i at afprivatisere udlejningsboligerne, før de kan få andel i sådanne tilskud. Dette sikres ved mindretallets ændringsforslag til § 54, stk. 1. Vilkårene fastsættes svarende til 7 pct. af 15. almindelige vurdering (§ 50). Her er mindretallet i overensstemmelse med det høringssvar, der gennem det såkaldte hvidbogsudvalg blev afgivet til boligministerens lovudkast af bl. a. LO, LLO, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og Boligselskabernes Landsforening, og hvori det siges:

»Lovudkastets største svaghed er de manglende muligheder for ændringer i ejendomsforholdene, inden byfornyelsen igangsættes.

Som tidligere påpeget er den bedste garanti for den styrede og koordinerede byfornyelsesindsats, hvor støtten fuldt ud kommer beboerne til gode, en ændring af ejendomsforholdene gennem kommunale eller almennyttige opkøb. Eller eventuelt en ændring til spekulationsfrie andelsboliger.«

Siden lovudkastet er regeringens forslag endda forringet med hensyn til kapitaliseringsrisiko. Regeringen har efter påvirkning fra justitsministeriet – som har placeret sig som en højesteret – trukket sit forslag om, at den huslejestigning, der følger af kapitalydelse, skal opretholdes, efter at kapitalydelse er bortfaldet, men selvfølgelig ikke gå til ejerne, men derimod til fortsat byfornyelsesaktivitet. Boligministerens retræte på dette område beror på en fuldkommen urimelig justitsministeriel vurdering af, hvor langt ejendomsretten rækker – en vurdering, som aldrig kunne have været anlagt, hvis den offentlige støtte var ydet som direkte statslån eller som større grundkapitaltilskud af præcis samme omfang som den kapitaliserede værdi af rentesikringen. Mindretallet har genopta-

get ministerens oprindelige forslag. Det bliver alligevel på et eller andet tidspunkt nødvendigt at tage en sag på justitsministeriets frie fortolkninger af ejendomsrettens rækkevidde langt ind i de offentlige subsidier, så man kan lige så godt bryde med justitsministeriets selvbestaltede højesteretsrolle først som sidst.

Det andet hovedpunkt, hvor regeringens forslag ikke slår til, drejer sig om huslejudviklingen efter by- og boligforbedring. Mindretallet må fastholde, at en afgørende forudsætning for disse projekter må være, at det bliver muligt for de nuværende beboere at blive i deres boliger, d. v. s., at ingen forjages af økonomiske grunde.

Her er forslaget ganske enkelt ikke tilstrækkeligt, især hvad angår de økonomisk svagest stillede. Ganske vist hjælper rentesikringen i begyndelsen, og ganske vist skal der kunne ydes den særlige genhusningsboligsikring, når betingelserne i øvrigt er opfyldt. Men man har fastholdt aftrapningstakten for den særlige genhusningsboligsikring, som den blev udformet, før krisen og lønpolitikken bragte denne helt ud af trit med indkomstudviklingen. Hvad andre støtteordninger angår, har man efterhånden indset, at aftrapningen ikke kunne klares, hvis den ikke blev koblet fast til løn- og prisudviklingen.

For nybyggeriet har man indset, at kapitalydelse som følge af rentesikringsaftrapningen ikke måtte stige hurtigere end svarende til $\frac{1}{4}$ af løn- eller prisudviklingstakten, samt at rentesikring og driftsstøtte ikke kan aftrappes samtidig, men må aftrappes i forlængelse af hinanden.

Mindretallet har arbejdet for noget tilsvarende her, hvad angår rentesikring og den særlige genhusningsboligsikring. Med det, der er indeholdt i forslaget fra ministeren, vil huslejen for de familier, som i særlig grad modtager genhusningsboligsikring, stige langt stærkere end løn- og prisudviklingen, og helt galt bliver det efter det fjerde år, hvor der skal ske en samtidig aftrapning af de to støtteordninger.

Desværre har det ikke været muligt at komme igennem med ændringer på dette område. Regeringen har for så vidt erkendt, at forslaget er uholdbart, eller at beboere med lave indkomster i hvert fald ikke vil kunne blive boende med de foreslåede ord-